

[Ministeren for offentlige arbejder.]

og ministeriet finder, at det, for så vidt angår elektriske installationer, vil være rimeligt at imødekomme kritikken ved en ændring af lovgivningen. Med hensyn til de øvrige tekniske installationer beror spørgsmålet om en ændret autorisationsordning på indstilling fra et af ministeriet for offentlige arbejder nedsat udvalg. Da jeg anser det for hensigtsmæssigt i en ny lovgivning om installatører at adskille reglerne om elektroinstallatører, for hvis arbejder der findes et omfattende regelsystem bl. a. i stærkstrømsreglementet, fra reglerne om de øvrige tekniske installationer, hvorom der mangler specielle lovbestemmelser o. lign., finder jeg det ikke nødvendigt at afvente betænkningen fra det nævnte ministerielle udvalg vedrørende gasområdet m. v., så meget mindre som hovedprincipperne i det foreliggende lovforslag om elektroinstallatører er tiltrådt af alle interesserede institutioner og organisationer.

Lovforslagets § 1 omfatter stort set samme elektriske installationsarbejder som 1937-loven, idet man ikke har ment at burde tage hensyn til et af Dansk Elektrikerforbund fremsat ønske om udvidelse af området til at omfatte også arbejder på elektriske genstande, der *ikke* er eller agtes fast forbundet til fast oplagte installationer — f. eks. lamper og støvsugere. Det må ganske vist erkendes, at det af sikkerhedsmæssige grunde kunne være ønskeligt i et vist omfang at begrænse den eksisterende frie adgang for enhver til at udføre de arbejder på elektriske genstande, der ikke, mens arbejdet udføres, er tilsluttet nettet, men man har ikke på indeværende tidspunkt fundet det muligt at udforme bestemmelser, der på hensigtsmæssig måde begrænser den eksisterende frihed, uden at berettigede interesser hos den store offentlighed berøres derved.

Ved forslaget indføres et generelt krav om autorisation til udførelse af de af loven omfattede arbejder.

Ved loven fra 1937 overførtes retten til at autorisere installatører til at udføre de af loven omfattede arbejder fra vedkommende kommunalbestyrelse til bestyrelsen for det værk, inden for hvis forsyningsområde

autorisationen skulle have gyldighed. Denne kompetenceordning såvel som det ligeledes ved 1937-loven indførte eksamenskrav til installatører er foreslået bevaret ved §§ 2 og 3, men samtidig foreslås det gjort obligatorisk for elektricitetsværkerne at kræve autorisation som betingelse for installatørernes udførelse af de arbejder, som lovforslaget omfatter, hvorved værkernes kontrol med elektriske installationsarbejder bliver lettere at gennemføre til gavn for elektricitetsforbrugerne.

Hovedbestemmelsen i lovforslaget er § 4, der bestemmer, at enhver, som har bestået en godkendt prøve for elektroinstallatører (eller ifølge § 2, stk. 3, har opnået dispensation fra kravet herom), kan kræve sig autoriseret inden for sit hjemsteds forsyningsområde, når han opfylder nogle nærmere angivne, objektivt konstaterbare betingelser; og når den pågældende herefter har krav på autorisation, kan denne ifølge § 3, stk. 1, ikke mod hans ønske begrænses, hverken tidsmæssigt eller indholdsmæssigt, til kun at omfatte bestemte arbejder.

Videre forudsætter § 4, at den, der er i besiddelse af en gyldig og ubegrænset hjemstedsautorisation, kan kræve sig autoriseret også ved andre elektricitetsforsyningsanlæg, når han på ansøgningens tidspunkt opfylder betingelserne herfor i §§ 4 og 5, dog bortset fra kravet i § 4, nr. 1), om fast værksted samt kontor med telefon.

Har en ansøger ikke et egentligt retskrav på autorisation, fordi han ikke opfylder de almindelige betingelser i § 4 eller som nævnt i § 5 er idømt straf eller har mistet en tidligere udfærdiget autorisation, kan han dog alligevel autoriseres, hvis værket skønner, at dette er forsvarligt, men autorisationen kan i så fald begrænses af værket.

Med hensyn til adgangen til at påklage en autorisationsgivers nægtelse eller begrænsning af en autorisation gælder, at spørgsmålet henhører under domstolene i tilfælde, hvor andrageren i henhold til det netop anførte har krav på autorisation. Hvor værkets afgørelse derimod beror på et skøn, opretholder forslaget § 6 adgangen til at påklage nægtelsen (eller begrænsningen) for ministeren for offentlige arbejder, som ved klagens behandling i samråd med elektricitetsrådet navnlig må overveje, om